

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danne-Virke II

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 398.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670057153856/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Danne-Virke II

Om Dannebod tale,
Der hun laa i Dvale!
O, lad os dog prise
Den Herre foroven,
Som Dannebods Vise,
For Volden og Voven!
O, lad os dog sande:
Han signed vor Vang
Med Bølgen i Strande
Og hølgende Sang,
Indhegnede Marken
Med Fjendernes Grav,
Lod Øen som Arken
Sig løfte paa Hav,
Lod vox i Vangen,
Og duftte i Sangen,
Som Blomster i Enge,
De kærlige Drenge,
Og førde paa Tale,
Og vakde i Sang,
Den Gamle af Dvale
Saamangen en Gang!

Hør! det toner over Vangen
Giennem Tiden som i Sangen:
Lukt med Bølgen blaa!
Hjerte! luk dog op dit Øre!
Hør! og sūg, kan du det høre
Uden høit at slaae!
Nei, o, nei, du høit maa banke,
Thi som Bølger, blaa og blanke,
Ved det Ord af sanddru Skjald
Ruller Blodet i din Hal.
Tiden taler, vilst du høre,
Hvi de Ord saa dybt dig røre,
Strømme ind i dine Sale,
Røre dig endog i Dvale!
Bryst kan ei for Bølger dæume,
Som i Hjertet selv har hjemme,
Og det Bølge-Ord med Klang
Af dit dybe Væld udsprang;

Danne-Virke II

Ja, du selv er fra din Vugge
Lukt med Bølgen blaa,
Og sit Værn at udelukke,
Det er af forgaae.
Bølged blaa og blanke Sø
Længer ei om Danmarks Øe,
Den ei svømmed meer paa Havet,
Men var udi Svelg begravet;
Kande, Hjerte, du dig dølge
For den blaa Kærminde-Bølge,
Ei du svam paa Tidens Høv,
Afgrund-Svejget var din Grav.
Alt som Strandens dybe Vove
Værnedø om Danmarks Skove,
Værned Tidens Bølge-Hær
Om det danske Folkeserd,
Værnedø Kærminde-Voven
Om det danske Hjerte-Kammer,
Om den lille Fugl i Skoven
Og de gamle Bøge-Stammer.
Skade kun for vakkre Have,
Ledet tit gik sleut af Lave;
Hvor, etsteds ved Landets Endef,
Som i Verden, saa i Aanden,
Daner grøndse næst til Vender,
Der var Fare stor for Haanden;
Holster, Vagrer, Lyneborger
Voldte Daner mange Sorger,
Farlig var den tydske Flod,
Kisted meget Dane-Blod,
Blod ei blot, som maatte flyde
For den tro, den kære Jyde,
Men som tabde meer end Farven
I Lind-Ormens Edderflod,
Mistede Kærminde-Arven:
Sjælen i det danske Blod.
Gamle Thyras Danne-Virke
Hist ved Slie og her i Kirke
Mangen Tørning fast og boldt
Har i Tidens Løb udholdt;
Herlig stod det sig i Striden,
Men, ak! det forfaldt med Tiden!

Danne-Virke II

Hjertet sig i Synder¹ vendte
Bort fra Bølgen blaa,
Prøvede, skiøndt knap det nænte
Bølgen at forsmaae,
Paa det Terre sit at have,
Ak! i Muld sig at begrave.
Venner, der er Nød paa Færde,
Lad os reise faldne Giærdre!
Takke Gud for Bolge-Mure
Om de danske Fruer-Bure,
Hegne der, hvor Faren truer,
Høit med Vold og kiække Buer,
Hegne mod Lind-Ormens Rige,
Mod det onde Blod tillige,
Mod os selv, saavidt os lyster
Daareflugt fra danske Kyster,
Daareflugt fra sikkre Tønder
Ud til Vovespil i Synder¹,
Vovespil, som ødelægger,
Hvad vi vandt paa danske Snekker,
Medens Bølgen meer ei værger,
Hvad der frækts dens Gunst forsmaaer,
Men med Brusen Marken hærger,
Sammen om vort Hoved siaaer!
Løser op de lette Gaader!
Giemmer og de dunkle vel!
Hegner saa i alle Maader,
Som sig bør, til Markens Held!
Ja, det har jeg heit at melde:
Hvo som Dannemand vil gælde,
Giøre flux og flink sit hedste,
Marken at befæste!
Tunge er de Minde-Stene,
Som opreises maa paa Kant;
Lidt kun aarker hver alene,
Seer ei heller Ait saa grandt;
Mange Snore, sterke Strænge,
Mange Haender, store Tag;
Danmark, deiligst Vang og Vænge,
Vel fortjener lidt Umag.
Faaer vi Ledet ret i Lave,

¹ Synder == Sender, med Tanken spillende paa Synd.